

panjec, kjer... pa kaj ti bom pravil, saj si sam vse videl, leže pri nogah bajnih krasotic... ostaneva ji zvesta i v bodoče, ne in najina milostiva?...

Spominjam se — spomina sem dobrega, seveda ne, kar se tiče upnikov — da sem se bil spravil kot mlad dečko nekoč nad debelo lukovo glavo ter se naslajal z njo, čeprav solznih oči. Kar prideta v kuhinjo oče in mati. Mati je bila hnda, češ „dišal“ mi bo tri korake daleč kakor pravi pravcati lukar, oče pa se je smejal, mené: „Pusti ga, človek, sosebno mož mora vse skusiti v življenji, ki mu vsili itak premnogi užitek, koji bo užival solznimi očmi.“ No, dragi moj „stari“, prav si jo pogodil! Tudi z ženo svojo živel bom solznimi očmi, a živel vzlic temu... zakaj? Nekaj sladkega vendar ima záme: to so njeni novci!...

Kaj je, Slovenka ali tujka? Bebebe... tega še sam sebe ne prašam... Ali, da ne bom toliko navezan na dom, hočem se ogledati za kakšno imenitno službo z visokodonečim naslovom. Učil se sicer nisem mnogo, kaj teorija... „Gau ist alle Theorie“... praksa je merodajna. Kaj je dandanes treba človeku, ki ume življenje, knjig in učenja, človeku, ki dobi bogato ženo in z njo očeta, ki si je kupil z zlatom ugled, ki se naziva duhovitim. najsi ponovi še tako obrabljeno frazo, očeta, kojemu sta se podelili črki „pl“ zlatu na ljubo. Denar in protekcija, to je glavna stvar, dragi moj družé, in v tej točki se nama ni bati konkurence. Moj plemeniti „oče“ storil bo vse, da se bo lahko bahal pred svetom s svojim zetom.

No, in žena, ali jo bova prepustila dolgemu času? Kaj še! Kedo bi mogel biti tako negalanten naproti ženskemu spolu? Navlekel jej bom polno hišo tistih hišnih prijateljev, da se zabava z njimi. To je jako vrla iznajdba novejšega časa, ne, ne novejšega, samo ime se jim spreminja po času, kajti tisti „minnesängerji in trubadurji“ se mi vidijo jako identični s temi našimi „Hausfreundi“.

Ampak, imenitna naprava, čeprav ne v vseh slučajih obema, možu in ženi, ljuba. Če jih žena rada vidi, so možu trn v peti, pri meni bo pa to nekaj čisto novega, kajti jaz bom svojo ženo sam oskrbel z njimi. Ali se ti vidi neverojetno, da bi jej hteli žrtvovati svoj čas? O dà, dà, nikar se ne boj! Veš, pri njih ne govori toliko srce kakor želodec, ali reciva, skoz želodec pride se v njih srce.

Gostila jih bo dostojno naše hiše bogastvu, oni pa se jej bodo klanjali in klanjali... Midva pa bova običajno — žalibog ovirana, vdeleževati se prijetnih domačih zabav po važnih opravkih najine imenitne službe...

Torej, moj pes, ali ne potrebujeva žene uprav krvavo?

Ali ženo ali kroglo!...

Čestitim „Slovenkinim“ sotrudnicam v prevdarek.*)

Piše Branko.

Kdo bi se ne veselil lepih, brezskrbnih dni v velikih počitnicah? Koncem šolskega leta bega med suhoparnim predavanjem misel često na jesenske počitke in zlato svobodo, ki prihaja z njimi, češ, kmalu bo proč težko delo, proč bo toliko vsakojakih sitnosti in pedanterij. Človek se prosto vrže v naročje lepe narave, da se odahne in da se navžije kjerkoli si bodi v kakem samotnem koticu svežega zraka in si popravi skrhano zdravje; zraven pa ima tudi obilo časa na razpolaganje, da ga more lahko uporabiti za to, kar ga najbolj zanima in čemur se ni mogel posvetiti čez leto.

Tudi jaz se veselim prav po otročje, kedar mi je dano priti v domače zavetje. Vse dotedanje pozabim, da pričnem v novem svetu novo življenje. Kaj se vsega ne vmišljam kedar popolnoma sam svoj, daleč od vsakdanjega sveta, tekam po domačih travnikih in gozdih in se veselim slednjega grma, vsake skale, vsakega studenčka, kakor starega znanca, katerega mi je dano zopet videti po dolgem času!

Utujen najrajše posedam v senco na sveži zrak. Nad glavo mi prijazno šumi vetriček v košatem vrhovju; daleč tam doli sije žarko solnce, dočim me hlad in polumrak obkrožujeta pod košatim kostanjem.

Pred menoj se odpira krasen razgled na bližnjo in daljno okolico, ob strani pa v globoki in senčni dolini šumi in se peni med skalovjem in gostim grmičjem pogorski potok.

Kolika krasota!...

Ko se nekoliko navžijem krasne narave, pa primem v roke kako knjigo, da vidim ali mi umetna lepota napravi toliko veselja, kolikor mi ga ponuja naravna divota.

Navadno imam polne žepe knjig, da si izberem kar mi bolj prija za dušno razpoloženje.

Čitam in pretresujem tudi slovenske proizvode. Med drugim radovedno in pazno pregledujem številke našega ženskega glasila „Slovenke“, da vidim kaj in kako je z njim.

Menda ne bo povsem neumestno, ako zamudim picle pol urice in izpregovorim par besed prav o njem.

Misel, naj bi se izdajal poseben list za Slovenke, je velevažna. Taka publikacija vtegne koristiti sila veliko k probujenju narodne zavesti; o tem menda nihče ne dvomi več.

Toda v listu se mora na marsikaj gledati, da bo kos svojemu namenu; razširiti mora svoj delokrog kolikor možno, da postane dostojno glasilo našega ženstva.

Naj mi dražestne čitateljice dovolijo izreči svobodno in brezobzirno, kar mi sili v glavo, ko listam po „Slovenkinih“ številkah! Govoril bom iz čiste želje, da bi ona postala čimdalje popolnejša in sposobnejša za svoj

*) Priobčujem ta članek, ker sem si v svesti, da ga je g. pisatelj sestavil z najboljšim namenom; sama uvidevam, da me naše pridne sotrudnice preveč oblagajo z leposlovnim čtivom, premalo pa z gospodarskimi i praktičnimi spisi. Urednica.

poklic, in da bi se napredovaje utrdila in se razširila tudi ondi, kamor ni morda šo dobila pristopa.

„Slovenka“ je dakle namenjena mlademu in odraslemu ženskemu naraščanju slovenskemu.

Ona mora torej voditi za roko ljubeznive Slovenke in vestno paziti na slednji njih korak in pomoči jim, da pridejo srečno do svojega cilja, do popolne vzgoje, do ugledne prosvete, po kateri hrepeni vsako blago srce in samo po kateri ženska postane vsestranski dražestna in vsega spoštovanja vredna.

„Slovenka“ mora donášati luč umu i mir srcu, blažiti čute, dvigati kvišku duše, rosiť blagodejno roso na mlada srca, zdravilni balzam na zgodnje rane.

Pisateljice, sodelovalke „Slovenkine“, kot blage Vile, naj imajo vedno polne roke prijetno duhtečega cvetja ter zdravega in okusnega sadja.

Ob stezi v senci sedeče željno čakajo mile hčerke Slovenije. Prijazne Vile gredé morajo z bogato roko obdarovati lepe mladenke, ki čakajo da bi se svečano ovenčale z mirisavimi krepostmi, ki so lačne modrih svetov, žejne krepilnih besedi.

K vam se obračam z odkritosrčno besedo, drage „Slovenkine“ sotrudnice!

Narod obrača zaupno v vas svoje oči. A ne znate li, česa se nadeja od vas in česa zahteva? poznate svoj uzvišeni poklic? Čemu pišete? Kakšni idejali vas mamijo in vas silijo da nekterikrat morda celó poznó v noč be-dite pri brlečej svetilki in projektirate na snežnobeli papir fine poteze svoje pisave?

Niste li nikdar ne pričakovano zasačile svojih misli, kedar potajno se razvijaje, so vam tiho in pestro, kot pisani metuljčki, rojile po bistrih glavica? So-li bile vedno lepe in dobre in blagodejno vplivajoče na vaše mlade čitateljice?

Jaz nočem biti nepozvan svedok lehkotne rudečice, ki bi se morda vtegnila pokazati na kakem licu. Čemu? saj itak znam, da ni vsaka izmed vas zaprla k počitku trudnih oči z ono nepopisno zadovoljnostjo, katero človek čuti, kedar zadnji hip pred zaspancem pomisli na dobro delo, storjeno čez dan.

Vam li bom kaj očital? Ali sploh smem?

Slušajte in oprostite!

Pišete li za slavo?

Toda slava, pristna i trajna slava se naslanja na dobra, jako dobra dela. Jako dobro in torej vsega priznanja vredno delo storite, če pomagata se svojimi spisi lepo vzgajati nežni naraščaj slovenskega ženstva.

Same dobro znate, da vzgojevati pomeni vdihniti dobre misli, učiti kako se odpravljajo slabosti in se brzdať strasti, sejati v mlada srca dobro seme vsakojakih kreposti in čednosti, duha povzdigniti nad podlost in nad blato, ki se v tolikem izobilji vije po tej solzni dolini, in pomagati mu k krepkemu vzletu navzgor visoko, visoko do edinega vira prave luči, pristne resnice, čiste ljubezni.

Ali ste storile to? So li se čitateljice poboljšale po čitanju vaših spisov? ali so dihale prosteje? ali se jim je smijalo jasneje nekaljeno okó? Gorjé pisateljici, če po

čitanju njenih spisov se raztegne črni oblak po zamišljenem čelu čitateljice, in ji mrzli dih zaveje v gorko srce! Čemu kaliti jasna čela? Kako je lepo gledati nekaljeno nedolžnost deviških oči, blagodejni odsev, ki se javlja iz čiste duše na nezavedno krasnem licu!

Dobro si zapomnite, drage prijateljice! Deklica je kot vrtec mladega zelenja in nežnega cvetja. Ne pričakovani piš strasti lahko zmede in zatre vse, kar je v njem lepega; strupena slana indiferentizma in skepticizma otruje in umori že v korenu skrbno posajene rastline.

Znate li, kako obdeluje svoje grede moder in priden vrtnar? Oh, saj vem da znate! Lepo premišljuje dan in noč, kako vam je najbolje postopati, da se bode vaš vrtec prijazno smehljal mimo idočemu potniku.

Lehko bi prišel gospodar in vprašal: Kako je z mojim vrtom, katerega sem ti dal v obdelovanje? — Kaj si napravila z ono deklico, z nedolžno mojo golobico? Ah, ona tvoja črtica, ne baš prenedolžna in presramežljiva, je prinesla burjo in nered v mlado dušo. Po tvoji črtici so se stemnile in zamotale njene misli, da ni mogla več jasno videti; strasti so se šumno vzdignole, da ni mogla več slišati glasu modrega svetnika. Lica so ji zarudela, povabila je oči in prvokrat jo je bilo sram pred rodno materjo!

Neoprezna pisateljica, kaj si storila s čitateljico, katero bi morala boljšati in blažiti „Slovenka“?

Ti mi lahko oporekaš: Jaz sem pisala za odrasle Slovenke, ne pa za otročje narčnice.

Za odrasle? Bodi! Pozabiti pa ne smeš, da list pride v roke tudi mlajšim. List je seveda v prvi vrsti glasilo za odrasle, kdo bi to tajil? Toda če odrasle so modre (in vrlo prijetno mi je misliti, da so vse take) se bodo z nejevoljo odvrnile od tvojih nemodrih spisov. Če pa slučajno je tudi takih, ki niso modre, oh, znaj da posebno tem je krvavo treba drugačega čtiva. S čem jim hočeš polniti prazno srce? Z nečimurnostjo, z ničem? To je nesmisel! Treba jim tečne, zdrave, krepilne hrane, da si zopet napolnijo s krvjo anemične žile.

Ozri se naokolo po mili domovini in kmalu izprevidiš, da naši pisatelji, in še posebno pisateljice, ne smejo tratiti časa, ker je treba, da se odpravijo še marsikteri nedostatki in da se prinese v narodno zalogo še marsikaj nujno potrebnega. Nikakor ne boš koristila narodu, če tvoji spisi bodo prazni in če boš širila med mladimi Slovenkami lehkomišljenost in puhle sanjarije.

Pišes li da zabavaš? No, bodi v božjem imenu! Piši, zabavaj, kratkočasi, tudi tega je treba. Toda pomisli! Kaka zabava je to, ako, dočim se bralka prijetno smeje in kratkočasi, se ji počasen a pogubonosni strup tajno in polagoma razširja po žilah in raznaša po šibkem organizmu kali neizogibnega pogina? To ni zabava, to ti je tako igranje, kateremu konec bo grenko žalovanje in bridek jok.

Drage sodelovalke, narod pričakuje od vas kaj resnega in tečnega. Ali morda ne žazija zdaj pa zdaj lahkomišljenost izmed koketnih vrstic naše „Slovenke“?

Oh, hočem biti pravičen! resnica nad vse! Tudi nekaj dobrega in vrlo dobrega je prinesla „Slovenka“.

A če pogledamo na potrebe, tega je vendar še premalo. Jaz bi želel mnogo več; želel bi, da bi vsaka slovenska mladenka dobila v „Slovenkinih“ številkah nevsahljiv studenec oživljajoče pijače, one pijače, ki krepi duše, ustvarja trdne značaje in podeljuje plodovitost dobrih, plemenitih, velikodušnih misli in činov.

Dobro si zapomni draga „Slovenka“! Ti ustvarjaš prihodnost našim mladenkam. One gredo v resno življenje. Mnogo potreb in težav, mnogo negotovosti, mnogo sitnosti in bridkih ur jih čaka. Kako naj se bodo vedle v raznih položajih, da bo prav in da bodo vredne pohvale pred Bogom in pred ljudmi?

Mila „Slovenka“ uči jih resnega življenja!

Kaj jim koristi ono večno čitanje večnega, stereotipnega in čestokrat škandaloznega ljubimkovanja?

Ljubezen, ljubezen! lepa reč, blag čut, žarek ki je padel iz neba na zemljo.

Da! Toda čemu onečesčevati jo, čemu jo ponašati po trgih in ulicah, na razpolaganje lahkoživcem in od samega dolžega časa zevajočim ljudem?

Ljubezen! oh, da, ljubezen! Toda človek bi sodil iz vaših spisov, da vi poznate samo eno vrsto ljubezni, in sicer najbolj egoistično in najmenj plemenito.

Ne poznate drugih ljubezni?

Oh, jaz poznam najčistejšo, najvzvišenejšo in najbolj ne dolžno ljubezen — ljubezen do Boga. Ta je glavni temelj, na katerega se mora vse drugo osnovati. Bog je začetek in konec vsemu; od njega izhajamo, k njemu tudi naposled pridemo; on je vir vsega dobrega in lepega. Od njega smo prejeli vse, vse; samo slabost in njih posledki so naši. Zemlja in nebo oznanjata njegovo slavo; zakaj bi se mu ne poklonili i mi? zakaj ga ne bi ljubili? Slovenke moje, upoštevajte najprvo njega, ki vas je ustvaril dražestne in mile in vam je podelil bister um in gorko srce, da mu ž njima čast delate. Ljubite ga in ga ne zanemarjajte tako nevhvaležno u svojih spisih!

Za Bogom pride na vrsto ljubezen do roditeljev. Oh, dragi, dragi! kdo jim povrne vse kar so za nas storili in žrtvovali? Ljubezen se s ljubeznijo povrača. Jaz si ne morem misliti Slovenke, ki bi ne ljubila drage matere in ljubelega očeta. Dajte, pripeljite mi hčerko ali sina ki ne ljubi svojih roditeljev! Jaz ju popeljem v najtemnejši gozd pred zverinske brloge. Zverina sama ju bo učila kako se ljubi očeta in mater!

Drage „Slovenkine“ sodelovalke, slavite ljubezen do starišev, pospešajte jo, krepite jo v srcu svojih čitateljic!

Je še druga ljubezen — ljubezen do svojega bližnjega. Kako široko polje se odpira tej ljubezni! Kaj rečem polje! to vam je nepregledno morje, ocean brezmejni. In kako blaga in velikodušna je ta ljubezen, a ob enem kako malo razširjena! — Ali ste kedaj odrekle pomoč potrebnemu, dober svet neizkušenemu, tolažilno besedo žalostnemu? Ste li poljubile solzno lice bedne sirote, ste se li potegnile za preganjano nedolžnost, ste li prinesle veselja trpečemu bolniku, sočutja zapuščeni vdovi? Koliko stradajočih ubožčkov vam je stegovalo naproti tresoče roke in vas prosilo koščeka kruha. Gorje

vam, če ste ga zaničljivo zavrnilo in siromaka razžalile z neprijazno besedo! Grdi čin ostane črno in neizbrisno zabeležen v knjigi vašega življenja.

Dolžnost slehernega človeka je, omejiti po svoji moči neskončno gorje, ki preplavlja bedno zemljo. Kako blaži in povzdiguje srce ljubezen do trpečih bratov! Pač, zelo surovo dušo mora imeti, kdor ne pozna te ljubezni. Drage „Slovenkine“ sodelovalke, proslavljajte jo, širite jo s svojimi spisi; ustvarjajte v svojih čitateljicah toliko angeljev tolažilcev, kateri naj bi rosili tešilni balzam na človeške rane! Nebo se bo smehljalo nad njimi in nad vami in zemlja vas bo blagoslavljalala.

In kako naj molčim o tebi, sveta domovina, ki stresaš v prsih krepko srce junakom, razburjaš in vznášaš plemenite duše, razvezuješ še tako počasne jezike?

A če govorim o ljubezni do domovine, se mi zdi, kakor da bi nosil vodo v morje. Kdo ni slišal, kdo ni tisočkrat čital o rodoljubji? Ali je treba še kaj k temu dostaviti?

In vendar, in vendar . . . !

Slovenke naše, tiho vprašam: Ali ljubite domovino in njene svetinje, kakor se spodobi blagočutnemu srcu? odgovorite, jo li ljubite?

Da!

Vse?

Hmm! . . .

In pa tudi izmed onih ki pravijo, da so Slovenke, koliko jih je, ki ljubijo z resnično, z delavno ljubavo svoj narod, svoj jezik? Ali jih ni morda premnogo takih, koje mu skazujejo le s prazno besedo, ne pa dejanski svojo udanost?

Tako rodoljublje je nično, nično, stokrat nično!

Oh, poznam prav mnogo zavednih Slovenk, katerim je domovina svet ideal, kojemu navdušeno žrtvujejo vse, kar le morejo. Kako je lepo jih gledati na polju narodne delavnosti! Slava blagim, značajnim, uzornim Slovenkam! Njih imena se bodo zlatom blestela v spominski knjigi naroda slovenskega.

Ali žalibog! zopet poznam mnogo takih, katerim rodoljubne težnje so deveta briga. Komaj, komaj se spomnijo da so Slovenke, kedar se jim je zavrtni pri kaki čitalniški veselici po plesni dvorani. Sramota! Njih uzori so v poskočnih petah, njih težnje se ne vzdigujejo za ped od tál. Mlačne, anemične duše, brez čuta, brez življenja, puste megle, ki se dolgočasno vlačijo po lepi naši domovini! Pokrijmo jih z zastorom pomilovanja, nočemo gledati tolike sramote!

Čestite sodelovalke! ko bi se vam posrečilo vzbuditi in razvneti v njih zadnjo iskrico življenja! Pišite, navdušujte mlade in odrasle Slovenke za narod in njegove svetinje!

Se nekaj, še nekaj! Kje je ljubezen do hiše, do reda, do gospodinjstva, do blagostanja, do vsega onega, kar bi se na kratkem zvalo „praktično življenje“? Saj vendar naposled stojimo na trdih tleh in ne v meglah, in potrebujemo povsem družega, nego golobjega ljubkovanja, romantičnih sanjarij, nebeškega Olimpa in bogovom namenjene ambrosije!

Koliko ste dosedaj spisale o praktičnem življenji? Tukaj vas čakam, na tem polji bi se morale najlepše skazati, to bi morala biti vaša prva naloga in skrb. Nekaj dobrega smo že videli, toda pričakujemo še več, slišite? še mnogo več!

In še koliko drugih, čistih, vzvišenih ljubezni bi vam hotel priporočiti! Pa bodi dovolj!

Zakaj se sploh vse to zanemarja in se najrajše obdeluje in slavi ona ljubezen, ki navadno ne prinaša drugega, nego žalost, burjo in temo? Zakaj? ...

No, vidim, da postajam siten. Dovolj torej! Drage sestre, vi me itak umete.

Premišljuje vestno svoj poklic. Majka Slovenija pričakuje od vas mirisavega cvetja, pa tudi zdravega sadja. Kaj hočete da jej koristi suho listje ali pa škodljivi plevel?

Cvetje in sadje — sadje in cvetje! Znete? Na delo torej z navdušenjem in z veseljem!

Kako se najina ljubezen je začela...

Kako se najina ljubezen je začela?

Hm! vsi so vedeli poprej za njo ljudje.

A kar so drugi rekli, nisva jim verjela

In lastno v prsih sva vtajila si sree.

Drug drugemu sva bila kakor trn v peti,

Dokler usode naji vezal je ukaz,

A ko vsaksebi ločena sva šla po sveti,

Trpela nehote sva ti in jaz...

Molče desnico položila sem v roko ti...

„Za vedno z Bogom?“ si prašaje mi dejal,

Zardela sem... od jeze... kajti nama v koti

Na vsa se usta amor zlobni je smejal...

Márica II.

Noč.

Črno haljo noč razgrinja

Čez utrujeno zemljó,

In nad manoj niti jedne

Zvezde ne užge nebó.

Nemo zrem v to nočno tmíno,

Duh pa truden mi bedi:

Kdaj miru in upa zvezda

V noč duševno zagori!?

Kristina.

Galerija ženskih slik.

Beleži Kamnoselski.

Gospa Marjeta.

(Zvršetek.)

Dolgo, dolgo časa je šlo tako naprej, bile so sanje življenja, kakršne sanja človek samo jedenkrat na svetu in kateri čas življenja mu je za vedno v najslajšem spominu, pa ako bi živel tisoč let. In sredi teh sanj je bila ona, kakor kraljica te mlade moje sreče.

Ne vem, se je li zela komu drugemu tudi taka, to pa sem pozneje videl, da jo imajo vsi, vsi radi.

Da si nikdo ni prav znal, od kod je prišla, kaj jo je prineslo, le to je znal vsak, da jo ljubi in želi biti v njeni bližini. Njena mila prikazen, njeno tiho, sanjavo in smehljaajoče se bitje se je prikupilo vsakomur na prvi trenotek. Kadar je šla po mestu, takisto, kakor prikazen iz nebes, bilo je takoj vse drugače na ulici; bilo je, kakor bi počivalo to naše mestece pod čarobnim prozornim pokrivalom, ki sega gori pod nebo, a da skozi isto gleda notri vse nebeško prebivalstvo, vsi angelji in svetniki, da, Bog sam in pazi, kako hodi mej najsrečnejšimi zemljani ljubljena božja, ta gospa Marjeta. Okrog nje pa so se gnetli otroci in revni in drugi, pozdravljali so jo z oken in pragov.

Pripovedovalo se je, da je bogata.

In sicer po pravici. Neštevilne darove je delila in nikdo ni odšel s praznimi rokami, ki se je zatekel k njej za pomoč. In v cerkve je žrtvovala! Kadarkoli je ob velikih praznikih zabliščal v zlatu in svili gori pred velikim oltarjem župne cerkve nov mašnikov plašč ali oltarski prt, vsikdar se je šepetalo po cerkvi: „o, to je od nje, gospa Marjeta je to storila! Bog jej stotisočkrat povrni! Gorka pojde v nebesa!“

Spominjam se, da je nekaj gorelo v našem mestecu. Pogorela je hiša in vse priprostemu meščanu. Bilo je po noči, ko je ogenj zbudil iz spanja preplašene ljudi. Strašna slika je bila. Plat zvona je udarjala gori v linah in po ulicah so begali ljudje na pol razgaljeni. Ker je bil hud veter, se je bilo bati, da pogori vse mesto. K sreči je pogorelo posestvo samo jednemu. Ko so se proti jutru razkropili ljudje, je ostal na pogorišču nesretnik sam. Ni jokal, ne tožil, ko je čepel na razvalinah svojega uničenega imetja, marveč strmel je pred se, kakor bi bil brez uma; tedaj pa se mu približa neka ženska, molče mu stisne v roko veliko denarja in s prstom na ustih odide proti cerkvi. Dolgo po njeni smrti je pripovedoval, da je bila gospa Marjeta, ki mu je dala dovolj, da si je sezidal novo zavetje. Molil je za njo do zadnjega svojega vzdihla.

Vender nad vse je ljubila mene, njenega „varovanca“. Ko mi je bilo odhajati v latinske šole, skrbela je jedino ona za me, niti najmanjše stvarice ni pustila, da bi storili za me moji roditelji. Ko pa je prišel trenotek slovesa, ko je čakal pred bišo voz, da me odvede izpred njenih oči, za dolgo časa, tedaj me je dvignila k sebi, stisnila me burno na se, potem pa se spustila v tihi, tožni jok.